

Szilágyi Andor

The Hungarian HardDream -horrorvideo-

Ajánlom nekik.

1.

Lezuhantam a 6-os villamosról és a szembe közlekedő, ellentétes irányultságú másik 6-os villamos kerekei irgalmatlanul összekaszabálták a testem. A történethez tartozik, hogy rendszerváltás, Tovariskonyec, Harmadik Köztársaság ide vagy oda, Budapesten a jegyellenőr státusa ugyanúgy jegyellenőri maradt, amit én világeletemben csak helyeselni tudtam. A történethez tartozik még az is, bár nem elég szorosan, hogy rendszerváltás, Tovariskonyec, Harmadik Köztársaság ide, oda, nekem se jegyem, se bérletem. Én már csak így halok meg, mondogattam barátainknak, és lón (a jós beszélt belőlem).

Amikor megláttam a jegyellenőr fenyegető alakját, szinte már rutinszerűen hajtottam végre a Nagyugrást, amely már annyiszor mentette meg becsületem. Tehát ugrottam, de ezúttal rossz oldalon. A másik hatos ízekre szedett.

Ehelyt eltekintenek a naturálisabb mozzanatok leírásától, merthogy nem áll szándékomban a gyengébb idegzetűek, tudom, népes táborát elriasztani beszámolóim továbbolvasásától és kirekeszteni történetem remény szerinti tanulságának levonásából. Mindenkinek a képzeletére bízom a fűszerezést, annak függvényében, hogy ki mennyire képes maga elé képzelni az egyszerű ténnyel, miszerint alulírott ottand heverek miszlikekben. Köröttem a Szörnyűlködők Kara, meg a kötelességét mindenáron érvényesíteni szándékozó Jegyellenőr, aki jegyemet kutatván minduntalan belevegyszál véres húsaimba.

A későbbiekben menetrendszerűen zajlanak az események pépesre gyúrott kupacom körül, aki valaha leendtem én.

Mentők, rendőrség, jegyzőkönyvek, és végül berobognak a halottszállítók, akik sebtibe lapátra kapják néhai magam, és egy bádogtepsire halmoznak fel. Egybe. Így ér véget, csúfosan etföldi életem.

2.

A Mennyei Proszektúra sejtelmes, kékesfehéren gomolygó félhomályában két sápatag arc hajol vereslő húsaim kosámyi halmaza fölé. A gyertyák imbolygó fényénél egyikőjükben

azonnal felismerem Mr. Frankensteint, a másikójukban pedig Dr. Caligaryt, már amennyire így, egyetlen kivert érhálós szememmel hihetek a szememnek, én, aki kettőhöz, sőt szemüveg által plusz még kettőhöz voltam szokódva ezeddigilen mindig.

Mr. Frankenstein roppant erejének egyetlen, könnyed mozdulatával egy pléhasztalra önt ki maradék engemet.

– Úgy látom elég alapos munkát végzett valaki – csettint fogatlan ínyével Dr. Caligary.

– Professional – süvölt ki Mr. Frankenstein rákos gigáján a levegő.

– Mintha ledarálták volna – mormolja Dr. Caligary.

– Még a saját anyja se nagyon ismerne rá! Hehehe – sípolja Mr. Frankenstein nyitott gégeje.

– Vajon miféle lehet, a szerencsétlen – villogtatja tébolyult tekintetét Dr. Caligary.

Nagy kő gurul le széttranszfrozott szívről. Édesistenem, jó kezekben vagytok!

– I don't know – sípolja Mr. Frankenstein, azzal belémtúrja hosszú, karmos vámpírújjait.

Mit mondjak, a Jegyellenőr fzléstelen, motozásszerű piszkatúrája után valóságos pepszterzes, amit diszkrét érdeklődésével okoz nekem.

– Már megint hibádzik az adminisztráción! – csóválja a fejét rosszállón Dr. Caligary és végigsímit örülden lobogó ősz hajján.

– Hogyan rakjam össze, ha azt sem tudom, hogy mi fajta?!

– Strike! – sípolja Mr. Frankenstein vasgégéje a hangokat, és öntudatosan lehajítja kezéből kettéhasított koponyám. Vonásait ideges rángások cibálják szerteszt. Szemei villámokat szómak.

– Csigavér, csigavér... – nyújt Dr. Caligary segédje felé egy vérrel teli kelyhet. Igyál... ez majd felüdít.

Mr. Frankenstein átadja magát az élvezetnek. Mohón kortyol. Szája sarkán kibuggyan a megfeketedett, összesűrűsödött vér.

3.

– A fene érti ezt – dűnyögi Dr. Caligary, miközben átveszi Mr. Frankensteintől egy darabomat.

Mr. Frankenstein valami dallamot huhog vasgigáján átal a viharos éji égen vidáman szaló denevérekről, a döngeselyűk táncáról egy kiontott belü lótetem felett, meg a kénköves mocsárban fürdölgő lápi lidércekről, holdvilágos éjszakán. Közben újabb szétszagattott testrészeket húz elő és mélézva forgatja őket a mécsesek sárgás gyér fénye felé:

– Egy puzzle-t hamarabb összerakhatnánk, mint ezt a valamit...

Dr. Caligary nem válaszol. Tudóshoz méltó nyugalommal forgatja, pásztogatja, nyomorgatja egymáshoz az imént kezéhez kapott részletemet, miközben emígyen dudolász:

– Innen még hiányzik valami. Valami icike...picike...

– Nagy csacsi a kicsike... – sisegi-hörgi Mr. Frankenstein lémgigája, mint egy one man vokál, Mestere után.

Nincs más dolgom, mint földarabjaimmal kedvtelve hallgatnom kettejük összeszokott, mégis egymástól függetlenül csörgedező, csendes énekét.

Közben ők teszik a dolguk. Félzavakból is megértik egymást.

– Organa uropoetica – mondja szükszavúan Dr. Caligary, és Mr. Frankenstein máris egymás mellé sorolja a kért zsigereimet.

– Intestinum tenue – mondja Dr. Caligary, és Mr. Frankenstein máris oldozza a villamos alatt összebogozódott vékonybelem kötegét.

– Encephalon – mondja alig hallhatóan Dr. Caligary, és Mr. Frankenstein máris meregeti vissza koponyámba agyvelőm maradékát. Kevesli. Utána néz, nem maradt-e a kosár alján valamieske. Nem maradt.

Dr. Caligary nem szól, ha Mr. Frankenstein netelán hibázik. Meleg, atyáskodó szeretettel mosolyog maga elé, és korigálja a hibát:

– A hegyesúcsok felül vannak, Franky boy – mondja Dr. Caligary, és koponyámat felülre helyezi a kitekeredett vállam fölé.

– My God... – csóválja fejét Mr. Frankenstein, és homloka előreugró eresze alól karikás szemei alázasokat pislantanak Mesterére.

– No problem – veregeti meg famulusa csontváz-vállát Dr. Caligary, aztán végigtekint a pléhasztalon, az előtte sorjádzó zsigereimen, összenyomorított, összezúzott tagjaimon, és elkomorodik.

A teliholdat felhő takarja el. Mr. Frankenstein feje fölött, a fekete égen fekete varjak fekete csapata károg. Dr. Caligary lábainál a lógóhasú anyapatkányok rémülten bújnak mocskos fészkeikre.

– Ilyen nincs... Még nem találtam két egyformát – mondja homlokát ráncolva Dr. Caligary, és felemel belőlem egy-két darabot.

Kint bagoly huhog. Mr. Frankenstein szája kegyetlen vigyorra húzódik. Kedvenc dalosmadara hangja mindig a halált juttatja eszébe. És az jó dolog.

– Minden szerve más eredetű – mormogja Dr. Caligary, és a Mennyei Proszektúra pléhasztalán kezdi összeállítani széltranszcirozott engemet.

A szomszédos temető megdőlt, mohos kőkeresztjei között, az egyik kriptá mélyén gúnyosan felkacag egy kuvik.

– Beautiful – lihegi Mr. Frankenstein vasgigája, és száján kicsöppen a nyál.

4.

Dr. Caligary folytatja testem darabjainak rakdosását:

– A lábaujjai egyike osztják, a másik vogul. A harmadik zürjén, a negyedik cseremisiz, az ötödik lett, a hatodik észti, a hetedik finn, a nyolcadik vót, a kilencedik lív, a tizedik vepsze...

Mr. Frankenstein arcára kiült a csodálat.

– A zsigerei számojéd, udmurd eredetűek. A gyomor török meg szláv, meg tót, de az apparatus respiratorius például bolgár! – gyömöszölte hasfalam mögé légyrészeimet Dr. Caligary.

Mr. Frankenstein hitetlenkedve csóválta a fejét.

– A hepar besenyő meg avar, de a mirigyei kínaiak – csóválta a fejét Dr. Caligary. Égnek álló, fehér haja úgy lebegett a Mennyei Proszektúra légtérében, mint hínárok a hullámzó tengeren.

– De vannak itt zsidó idegek, meg román szövetek is bővíben - pakolászott hümmögve koponyámban Dr. Caligary.

Mr. Frankenstein gyönyörtől kigúvadó szemekkel és hüvelykujjának enyhe nyomásával próbálta meg szememeimet a helyükre illeszteni.

– Honnan kerülhetett ez ide? – kérdezte Dr. Caligary, de Mr. Frankenstein csak a vállát vonogatta, miközben bezúzott mellkasomon térdepelve, gyönyörtől kilógó nyelvvel igyekezett szemgolyóimat üregekbe visszapaszírozni.

– Please, please – sziszegte Mr. Frankenstein lyukas gégéje.

– Oké, Franky boy – mondta Dr. Caligary kiemelve kocsányon lógó szememeimet a kudarcos

kísérletek miatt egyre ingerültebb Mr. Frankenstein kezeiből.

Mr. Frankenstein sértődötten toppantott. A denevérek ijedten dugták fejüket redős bőrszárnyaik alá.

– Ugyan Franky Boy, inkább keresd meg a szívét – ajánlotta tébolyult tekintettel Dr. Caligary, hogy jobb kedvre derítse tanítványát, majd egyetlen könnyed mozdulattal helyükre pattintotta szemeimet.

Nehéz szívvel láttam viszont palacsintává lapított szívemet, amely Mr. Frankenstein vékony, hosszú karjairól úgy lógott le két oldalt, mint S. Dali óráinak képlekeny számlapjai a mezítelen ágakról.

– A fene tudja, hogy milyen szerzet ez itt – kaffogta Mr. Frankenstein.

De Dr. Caligary nem hallotta teremtménye hangját.

Döbönt mozdulattal, szétvetett karokkal tántorodott hátra. Szemei kimeredtek, haja égnek állt.

– Hiszen ez egy magyar! Olyan, mint én vagyok! - hörögte bugyborékoló hangon a Dr. Caligaryt alakító bizonyos Lugosi Béla Budapestről.

Boris Karloff földhöz vágta az én palacsinta-szívemet.

– Stupid! – üvöltötte, és hatalmasan szájon vágta a kis Lugosit.

– Stupid hungarian! – üvöltözte Boris Karloff, és mint aki esztétét vesztette tépte le arcáról Frankenstein maszkját, és kirohant a stúdióból.

5.

A Jegyellenőr 1000 forintra vágta le maradékomat.

Mert rendszerváltás. Tovariskonyec, Harmadik Köztársaság ide vagy oda, a Jegyellenőr az Jegyellenőr, az állam állam, az álom meg álom marad.

Szujó Zoltán Rajz II.